

Председник Хенри Б. Ајринг
први саветник у Првом председништву

Не плашите се да чините добро

Господ нам говори да када са вером стојимо на Његовој сцени, сумње и страхови ишчезавају, а жеља за чињењем добра расте.

Моја драга браћо и сестре, понизно се молим да Дух Господњи буде са нама док будем говорио данас. Срце ми је испуњено захвалношћу Господу, чија је ово Црква, за надахнуће које смо осетили у ревноним молитвама, надахнутим проповедима и анђеоском певању на овој конференцији.

Прошлог априла, председник Томас С. Монсон дао је поруку која је дотакла срца широм света, укључујући моје. Говорио је о моћи Мормонове књиге. Подстакао нас је да проучавамо њена учења, размишљамо о њима и примењујемо их. Обећао је да ћемо, ако свакога дана будемо издвојили време за проучавање и размишљање, и држали заповести које Мормонова књига садржи, имати важно сведочанство о њеној истинитости, и онда ће нас сведочанство о живом Христу безбедно водити у време невоље. (Видети „The Power of the Book of Mormon,” *Liahona*, мај 2017, стр. 86-87.)

Као и многи од вас, чуо сам пророкове речи као глас Господњи упућен мени. И, као многи од вас, одлучио сам да послушам те речи. Још од детињства сам осећао сведочанство да је Мормонова књига реч Божја, да су се Отац и Син појавили пред Џозефом Смитом и разговарали са њим, и да су древни апостоли дошли код пророка Џозефа да би обновили кључеве свештенства у Господњој цркви.

Захваљујући том сведочанству, читам Мормонову књигу више од педесет година сваког дана. Због тога сам вероватно са пуним правом могао да помислим да су речи председника Монсона биле упућене неком другом. Па ипак, као и многи од вас, осетио сам охрабрење пророка и његово обећање ме је подстакло да се више ангажујем. Многи од вас су учинили исто што и ја: посвећеније су се молили, пажљивије су размишљали о стиховима и више су се трудили да служе Господу и другима у Његово име.

За мене и многе од вас срећан резултат био је испуњење пророковог обећања. Ми који смо примили к срцу његов надахнут савет јасније смо чули подстицаје Духа. Имали смо више снаге да се одупремо искушењима и да покажемо више вере у васкрслог Исуса Христа, у Његово Јеванђеље и Његову живу Цркву.

У времену када неизвесност у свету расте, ојачано сведочанство отклања сумњу и страх и доноси осећај мира. Следеће савета председника Монсона имало је још два дивна утицаја на мене: Прво, Дух кога је обећао произвео је осећај оптимизма у вези са оним што је пред нама, чак и када се чини да се комешање у свету повећава. И друго, Господ ми је дао - а и вама - још више поверења у Његову љубав према онима који су у невољи. Осетили смо већу жељу да похрлимо у спасавање других. Ова жеља је одувек била у срцу службе и учења председника Монсона.

Господ је пророку Џозефу Смиту и Оливеру Каудерију обећао љубав према другима када су задаци који су били пред њима изгледали претешки. Господ је рекао да ће потребна храброст доћи од њихове вере у Њега као њихове стене:

„Не плашите се да чините добро, синови моји, јер шта год посејете, то ћете и жети; зато, посејете ли добро, добро ћете и жети као награду своју.

Не бој се, дакле, мало стадо! Добро чините; нека се земља и пакао удруже против вас, јер будете ли на

мојој стени сазидани, неће вас они надвладати.

Гле, не осуђујем вас; пођите путевима својим и не грешите више; извршавајте са трезвеношћу дело које вам заповедих.

Гледајте к мени у свакој мисли! Не сумњајте, не бојте се.

Погледајте ране што прободоше бок мој, а и ожилке клинова на рукама и ногама мојим; будите верни, држите заповести моје, и баштинићете царство небеско” (УИЗ 6:33-37).

Господ је рекао својим вођама Обнове, а говори и нама, да када са вером стојимо на Његовој стени, сумње и страхови ишчезавају, а жеља за чињењем добра расте. Пошто прихватимо позив председника Монсона да у својим срцима гајимо свједочанство о Исусу Христу, стичемо моћ, жељу и храброст да идемо да спасавамо друге не бринући о сопственим потребама.

Мого пута сам видео веру и храброст када су се верни свецци последњих дана суочавали са страховитим тешкоћама. Ево једног примера: Био сам у Ајахоу када се брана Тетон срушила 5. јуна 1976. Водени зид се сручио. Хиљаде људи је побегло из својих домова. Хиљаде кућа и пословних објеката је уништено. Било је чудо што је страдало мање од петнаест особа.

Оно што сам тамо видео, видим кад год свецци последњих дана чврсто стоје на стени сведочанства о Исусу Христу. Зато што не сумњају да их Он чува, постају неустрашиви. Занемарују сопствена искушења да би отишли у помоћ другима. А то чине из љубави према Господу, не очекујући ништа заузврат.

На пример, када се брана Тетон срушила, брачни пар светаца последњих дана путовао је километрима далеко од куће. Чим су чули вести на радију, пожурили су назад у Рексбург. Уместо да оду у свој дом да виде да ли је уништен,

потражили су свог бискупа. Био је у згради која је коришћена као центар за санацију. Помагао је усмеравање хиљаде волонтера који су долазили жутим школским аутобусима.

Овај пар је отишао до бискупа и рекао: „Управо смо се вратили. Бискупе, где треба да идемо да помогнемо?” Дао им је имена једне породице. Пар је ишао од куће до куће помажући у чишћењу блата и уклањању воде. Данима су радили од јутра до мрака. Коначно су одлучили да направе паузу и виде шта се десило са њиховом кућом. Одне-ла је поплава, не оставивши ништа за чишћење. Брзо су се окренули и вратили код свог бискупа. Уитали су: „Бискупе, има ли још кога коме можемо помоћи?”

То чудо тихе храбрости и милосрђа - чисте љубави Христове - понавља се годинама широм света. Дешавало се у страшним данима прогона и искушења у време пророка Џозефа Смита у Мисурију. Дешавало се када је Бригам Јанг водио људе из Наува, а потом позвао свецце на пуста места широм запада Сједињених Америчких Држава да би помогли једни другима у успостављању Сиона за Господа.

Ако читате личне дневнике тих пионира, можете да видите чуда вере која растерују сумњу и страх. Можете прочитати како су се свецци одрицали сопствених интереса помажући другима у име Господње, пре него што би се вратили властитим овцама или властитим необрађеним пољима.

Видео сам то исто чудо пре неколико недеља након урагана Ирма у Порторику, Сент Томасу и Флориди, где су се свецци последњих дана удружили са другим црквама, локалним заједницама и националним организацијама како би почели са рашчишћавањем.

Попут мојих пријатеља у Рексбургу, један пар из Флориде, који нису чланови Цркве, укључили су

се у помагање у заједници уместо да су радили на сопственом поседу. Када су неки свецци последњих дана помогли својим комшијама са два велика стабла која су блокирала њихов прилаз, пар је објаснио да су били дубоко ганути и кренули су да помажу другима верујући да ће Господ обезбедити помоћ која им је била потребна у сопственој кући. Тада је муж испричао да се, пре него што су чланови Цркве дошли до њих са предлогом за помоћ, молио са својом супругом. Примили су одговор да ће помоћ стићи. Стигла је неколико сати после тог одговора.

Чуо сам да су светице последњих дана које су носиле жуте мајице са натписом Руке помоћи неки почели да називају „жути анђели”. Једна светица последњих дана понудила је свој ауто на услугу, а човек који јој је помогао описао је „духовно искуство“ које је имао када су људи у жутим мајицама уклањали дрвеће из његовог дворишта, а затим су му, рекао је, певали „неку песму о томе шта значи бити Божје дете“.

Још једна становница Флориде (такође није наше вере) рекла је да су свецци последњих дана дошли у њен дом док је радила у свом уништеном дворишту, поражена и на ивици суза, поред тога што јој је било претопло. Волонтери су, према њеним речима, учинили „чисто чудо”. Служили су не само марљиво, него и весело и са осмехом, не прихватајући ништа заузврат.

Видео сам ту марљивост и чуо тај смех када сам касно у суботу посетио групу светаца последњих дана на Флориди. Волонтери су застали са чишћењем довољно дуго да бих се руковао са неколицином. Рекли су да је 90 чланова њиховог кочића у Џорџији само ноћ раније испланирало да се прикључе спасавању у Флориди.

Напустили су Џорџију у 4 ујутро, сатима возили, радили целог дана и

дуго у ноћ и испланирали да поново раде следећег дана.

Описали су ми то са осмесима и добро расположени. Једини стрес који сам осетио био је тај што су желели да престанемо са захваљивањем да би се могли вратити на посао. Председник кочића је поновно укључио своју моторну тестеру и радио на обореном стаблу, а бискуп је уклањао гране стабла док смо улазили у своје возило како бисмо отишли до следећег тима за спашавање.

Раније тога дана, док смо долазили из другог места, један човек је пришао аутомобилу, скинуо качкет и захвалио нам на волонтерима. Рекао је: „Нисам члан ваше Цркве. Не могу да верујем шта сте учинили за нас. Бог вас благословио.” Волонтер СПД-а који је стајао поред њега у својој жутој мајици насмешио се и слегао раменима као да не заслужује никакву похвалу.

Док су волонтери из Џорџије дошли да помогну овом човеку који је био у неверици, стотине светаца последњих дана из тог доста разореног дела Флориде прешло је стотине километара јужно до другог места у Флориди где су, како су чули, људи били теже погођени.

Тог дана сам се сетио пророчких речи пророка Џозефа Смита и боље их разумео: „Човек који је испуњен Божјом љубављу није задовољан због благослова само за своју породицу, него сеже за целим светом, жељан да благослови целу људску расу” (*Учења председника Цркве: Џозеф Смит* [2007], стр. 426).

Такву љубав видимо у животима светаца последњих дана свуда. Сваки пут кад се негде у свету догоди трагичан догађај, свеци последњих дана донирају средства и волонтирају као део хуманитарних настојања Цркве. Позив је ретко потребан. У ствари, понекад морамо да замолимо оне који желе да волонтирају да причекају са путовањем

до центра за санацију док се они који усмеравају посао не припреме да их приме.

Та жеља да благослове је плод људи који стичу сведочанство о Исусу Христу, Његовом Јеванђељу, Његовој обновљеној Цркви и Његовом пророку. Због тога Господњи народ не сумња и не плаши се. Због тога мисионари добровољно служе у свим крајевима света. Због тога се родитељи моле са својом децом за друге. Због тога су вође позвале своје младе да прихвате позив председника Монсона да се од срца удубе у проучавање Мормонове књиге. Плод не долази због подстицаја вођа него због тога што млади и чланови делују у складу са вером. Та вера, на делу, која захтева несебичну жртву, доноси промену срца која им омогућава да осете Божју љубав.

Међутим, наша срца остају промењена докле год настављамо да следимо савете пророка. Ако после једног значајног труда престанемо да се трудимо, промена ће избледити.

Верни свеци последњих дана увећали су своју веру у Господа Исуса Христа, у Мормонову књигу као реч Божју и у обнову свештеничких кључева у његовој истинитој Цркви. То увећано сведочанство дало нам је већу храброст и бригу за другу Божју децу. Али, изазови и прилике пред нама захтевају и више.

Не можемо предвидети појединости, али знамо ширу слику. Знамо да ће се у последњим данима свет ускомешати. Знамо да ће, која год невоља да је у питању, Господ водити свеце последњих дана у проношењу Јеванђеља Исуса Христа сваком народу, племену, језику и људима. Знамо да ће истински Господњи ученици бити достојни и спремни да Га приме кад поновно дође. Не треба да се плашимо.

Стога, иако смо већ изградили веру и храброст у својим срцима,

Господ очекује од нас још више - и од генерација после нас. Биће потребно да буду јачи и храбрији јер ће чинити чак и веће и теже ствари од нас. И суочаваће се са већим опирањем непријатеља наших душа.

Господ нам је указао на начин за стицање оптимизма у будућности: „Гледајте к мени у свакој мисли! Не сумњајте, не бојте се” (УИЗ 6:36). Председник Монсон нам је рекао како то да учинимо. Треба да дубоко размишљамо о Мормоновој књизи и речима пророка и да их примењујемо. Увек се молите. Верујте. Служите Господу свим својим срцем, моћу, умом и снагом. Треба да се молимо свом снагом свог срца за дар милосрђа, чисте љубави Христове (видети Морони 7:47-48). И изнад свега, треба да будемо доследни и истрајни у слеђењу пророчког савета.

Кад је пут тежак, можемо се ослонити на Господње обећање - обећање на које нас је подсетио председник Монсон често цитирајући ове Спаситељеве речи: „И ко год вас прими, бићу и ја тамо, јер ја ћу ићи испред вас. Бићу вам здесна и слева, а Дух ће мој бити у срцима вашим, и анђели моји око вас да вас понесу” (УИЗ 84:88).

Сведочим да Господ иде испред вас кад год сте на Његовом задатку. Понекад ћете бити анђео кога Господ шаље да подигнете друге. Понекад ћете ви бити окружени анђелима који вас подижу. Али увек ћете имати његовог Духа у свом срцу, као што вам се обећава на свакој причесној служби. Само треба да држите његове заповести.

Пред нама су најбољи дани за царство Божје на Земљи. Противљење ће ојачати нашу веру у Исуса Христа, као што се то дешава од времена пророка Џозефа Смита. Вера увек побеђује страх. Заједнички рад ствара јединство. Бог пун љубави чује ваше молитве за оне

којима је потребна помоћ и одговара на њих. Он не дрема нити спава.

Износим своје сведочанство да Бог Отац живи и жели да Му се вратите кући. Ово је истинита

Црква Господа Исуса Христа. Он вас познаје. Воли вас. Бдије над вама. Извршио је Помирење за ваше и моје грехе и грехе све деце Небеског Оца. Следити га у животу

и у служењу другима једини је пут до вечног живота.

Тако сведочим и остављам вам свој благослов и своју љубав. У свето име Исуса Христа, амен.

Учења нашег времена

Од новембра 2017. до априла 2018. године, лекције Мелхиседековог свештенства и Потпорног друштва четврте недеље припремају се из једног или више говора датих на октобарској генералној конференцији 2017. У априлу 2018, говори могу бити изабрани било са априлске или са октобарске генералне конференције. Председници кочића и подручја бирају који говори ће се користити у њиховим областима, или за то могу задужити бискупе и председнике огранака.

Ови говори су доступни на многим језицима на conference.lds.org.

Председник Дитер Ф. Ухдорф

други саветник у Првом председништву

Три сестре

Одговорни смо за власитио следбеништво, и то има мало или нимало везе са начином на који се други ојходе ѓрема нама.

Драге сестре, драге пријатељице, започети генералну конференцију заседањем жена широм света, веома је значајно и изванредно. Замислите само: сестре свих узраста, порекла, националности и језика уједињене у вери и љубави према Господу Исусу Христу.

Када смо се недавно сусрели са нашим вољеним пророком, председником Томасом С. Монсоном, рекао нам је колико воли Господа. И знам да је председник Монсон веома захвалан за вашу љубав, ваше молитве и вашу посвећеност Господу.

Пре много година у једној далекој земљи живела је породица коју су чиниле три сестре.

Прва сестра је била **тужна**. Чинило јој се да ништа од носа до браде, од главе до пете, није сасвим како треба. Када је говорила, њене речи су понекад звучале чудно, и људи су се смејали. Када је неко критиковао или „заборавио“ да је позове на нешто, зајупурила би се, одшетала и нашла напуштено место на коме је тужно уздисала и питала се зашто јој је живот тако суморан и невесео.

Друга сестра је била **љута**. Сматрала је себе веома паметном, али би увек неко други у школи добио вишу оцену. Мислила је за себе да је забавна, лепа, модерна и очаравајућа. Али увек се чинило да је неко други био забавнији, лепши, модернији или још више очаравајући.

Никада ни у чему није била прва и то није могла поднети. Живот није требало да буде такав!

Понекад је вређала друге, и чинило се да је мало фалило да је наљути ово или оно.

Наравно, то јој није помогло да постане омиљенија или популарнија. Понекад би стиснула зубе, стегла песнице и помислила: „Живот је тако неправедан!“

Постојала је и трећа сестра. За разлику од тужне и бесне сестре, била је - једноставно, **радосна**. Не зато што је била паметнија или лепша, или способнија од својих сестара. Не, људи су понекад и њу избегавали и игнорисали. Понекад су је исмевали због онога што би обукла или онога што је говорила. Понекад су о њој говорили пакосне ствари. Али она није

дозволила да је ишта од тога превише погоди.

Та сестра је волела да пева. Није имала савршен слух и људи су јој се смејали, али то је није зауставило. Говорила би: „Нећу допустити другим људима и њиховом мишљењу да ме спрече да певам!“

Сама чињеница да је наставила да пева растужила би њену прву сестру и наљутила другу.

Прошле су године и коначно је свака сестра дошла до свог краја на Земљи.

Прва сестра, која је константно откривала да у животу има пуно недостатака и разочарења, на крају је преминула *тужна*.

Друга, која је сваког дана проналазила нешто ново да не воли, преминула је *љута*.

А трећа сестра, која је провела живот певајући своју песму из све снаге и самоувереног осмеха на лицу, преминула је *радосна*.

Наравно, живот никада није тако једноставан, а људи никада нису тако једностранни као три сестре у овој причи. Али чак и екстремни примери попут ових могу нас научити нечему о себи. Ако сте попут већине нас, можда сте препознале део себе у једној, две, или чак све три сестре. Пажљиво размотримо сваку од њих.

Жртва

Прва сестра је посматрала себе као жртву - као особу која је на удару.¹ Чинило се да јој се стално дешавају ствари које су је чиниле јадном. Са таквим приступом животу, давала је другима контролу над својим осећањима и понашањем.

Када чинимо тако, заноси нас сваки ветар - и у овом времену друштвених медија који су увек присутни, ти ветрови ударају јачином урагана.

Драге сестре, зашто морате своју срећу да дајете некоме, или групи људи, који нимало не маре за вас или вашу срећу?

Ако приметите да сте забринуте због онога што други говоре о вама, дозволите ми да вам предложим следећи противотров: сетите се ко сте. Сетите се да сте из краљевске породице царства Божјег, кћери Небеских родитеља који владају читавим свемиром.

Имате духовну ДНК од Бога. Имате јединствене дарове који потичу од вашег духовног стварања и који су развијани током великог раздобља вашег предсмртничког живота. Ви сте дете нашег милостивог и вечног Оца на небу, Господа над војскама, који је створио свемир, разбацао предивне звезде широм оромног просторства и поставио планете у њихове орбите.

У Његовим сте рукама.

Веома добрим рукама.

Рукама пуним љубави.

Брижним рукама.

И ништа што ико икада каже о вама не може то променити. Њихове речи су безначајне у поређењу са оним што је Бог рекао о вама.

Ви сте Његово драгоцено дете.

Воли вас.

Чак и када се спотичете, чак и када се окренете од Њега, Бог вас воли. Ако се осећате изгубљенима, напуштенима или заборављенима - не бојте се. Добри Пастир ће вас наћи. Подићи ће вас на своја рамена. И однеће вас кући.²

Моје драге сестре, молим вас да дозволите да те божанске истине уђу дубоко у ваше срце. Открићете да постоји много разлога да не будете тужне јер је пред вама вечна судбина коју треба да испуните.

Вољени Спаситељ света дао је свој живот како бисте могле да изаберете да та судбина постане стварност. Преузеле сте на себе

Његово име; ви сте Његове ученице. И због Њега, можете се оденути хаљинама вечне славе.

Мрзитељка

Друга сестра је била љута на цео свет. Као и тужна сестра, сматрала је да је све проблеме у њеном животу изазвао неко други. Кривила је породицу, пријатеље, шефа и колеге, полицију, комшије, црквене вође, актуелне модне трендове, јачину соларних ерупција и обичну лошу срећу. И све их је вређала.

Себе није сматрала лошом особом. Напротив, сматрала је да се само брани. Сви остали, веровала је, били су мотивисани себичношћу, ситничавошћу и мржњом. С друге стране, она је била мотивисана добрим намерама - правдом, интегритетом и љубављу.

Нажалост, начин размишљања љуте сестре је превише уобичајен. Ово је примећено у недавној студији која је истраживала сукоб између супарничких група. Као део студије, аутори су разговарали са Палестинцима и Израелцима на Блиском Истоку и са републиканцима и демократама у Сједињеним Америчким Државама. Открили су да је „свака страна сматрала да је њихова група више мотивисана љубављу него мржњом, али када су упитани зашто је њихова супарничка група укључена у сукоб, истакли су мржњу као мотивациони фактор [те друге] групе.”³

Другим речима, свака група сматрала је себе „добрима” - поштенима, добрима и исправнима. Насупрот томе, своје ривале су видели као „лоше” - необавештене, непоштене, чак зле.

У години мог рођења, свет је био захваћен ужасним ратом који је у свету проузроковао страшну жалост и тугу. Тај рат је започео мој народ - група људи који су неке друге групе сматрали злима и охрабривали су мржњу према њима.

Ућуткавали су оне који им се нису допадали. Понижавали су их и

сатанизовали. Сматрали су их инфериорнима - чак нижим бићима. Када понизите групу људи, вероватно ћете правдати речи и насиље над њима.

Најежим се када се сетим онога што се догађало у Немачкој 20. века.

Када се неко противи или се не слаже са нама, у искушењу смо да претпоставимо да сигурно нешто није у реду са том особом. А одатле је мали корак да њиховим речима и поступцима припишемо најгоре мотиве.

Наравно, увек се морамо залагати за оно што је исправно и постоје тренуци када морамо подићи глас у одбрану истог. Међутим, када то радимо са љутњом или мржњом у срцу, када нападамо друге да бисмо их повредили, понизили или ућуткали, вероватно то нећемо учинити праведно.

Шта је Спаситељ поучавао?

„Кажем вам, љубите непријатеље своје, благосиљајте оне који вас куну, чините добро онима који на вас мрзе, и молите се Богу за оне који вас гоне.

Да budete синови Оца свог који је на небесима.”⁴

То је Спаситељев пут. То је први корак у уклањању препрека које изазивају толико беса, мржње, поделе и насиља у свету.

„Да,” можда ћете рећи, „била бих спремна да волим своје непријатеље само када би они били спремни да учине исто.”

Али то заиста није важно, зар не? Одговорни смо за властито следбеништво, и то има мало или нимало везе са начином на који се други опходе према нама. Очигледно се надамо да ће заузврат бити разумни и милосрдни, али наша љубав према њима је независна од њихових осећања према нама.

Можда ће наше залагање да волимо своје непријатеље омекшати њихова срца и позитивно утицати на њих. Можда неће. Али то не мења нашу посвећеност да следимо Исуса Христа.

Стога, као чланови Цркве Исуса Христа, волећемо своје непријатеље.

Превазићићемо љутњу или мржњу.

Срце ћемо испунити љубављу за сву Божју децу.

Посегнућемо да благослови-мо друге и служимо им - па и онима који нас искоришћавају и прогоне.”⁵

Истинска ученица

Трећа сестра представља истинску ученицу Исуса Христа. Чинила је нешто што је било изузетно тешко - веровала је Богу чак и кад се суочавала са подсмехом и тешкоћама. Некако, задржала је своју веру и наду упркос презиру и цинизму око себе. Живела је радосно, не зато што су јој околности биле срећне, већ зато што је *она* била радосна.

Нико од нас не пролази кроз живот глатко. Са толико сила које покушавају да нас преусмере, како да останемо фокусирани на величанствену срећу обећану вернима?

Верујем да одговор лежи у сну једног пророка од пре неколико хиљада година. Пророково име је Лехи, а његов сан је забележен у драгоцену и предивну Мормоновој књизи.

Лехи је у сну видео огромну пољану на којој се налазило чудесно дрво неописиве лепоте. Такође је видео велике групе људи који су се кретали према дрвету. Желели су да пробају његов величанствен плод. Осећали су и веровали да ће им он пружити велику срећу и трајан мир.

До дрвета је водио уски пут, а поред њега се налазила гвоздена шипка која им је помагала да остану на путу. Али ту је и тамна маглушти-на која им заклања поглед на пут и на дрво. А можда је опаснији звук гласног смеха и поруге који долазе из велике и простране зграде у близини. Запањујуће је да је исмевање чак убедило неке људе који су

стигли до дрвета и пробали чудесни плод да се постиде и одлутају.⁶

Можда су почели да сумњају да је дрво заиста толико дивно као што су некад мислили. Вероватно су почели да сумњају у стварност онога што су доживели.

Можда су мислили да ће им, ако се окрену од дрвета, живот бити лакши. Вероватно им се више не би ругали и подсмевали.

У ствари, људи који су им се ругали изгледали су срећно и чинило се да се добро проводе. Можда би, ако оду од дрвета, били добродошли у заједницу велике и простране зграде и прихваћени због своје разборитости, интелигенције и префињености.

Останите на путу

Драге сестре, драге пријатељице, ако вам је тешко да се чврсто држите гвоздене шипке и постојано ходате према спасењу, ако вас смех и поруга других који изгледају тако самоуверено поколебају, ако вас брину питања без одговора или учења која још увек не разумете, ако сте ожаловљене због разочарања, позивам вас да се сетите Лехијевог сна.

Останите на путу!

Никада на пуштајте гвоздену шипку - реч Божју!

И када неко покуша да вас постиди због ваше љубави према Богу, не обраћајте пажњу на њих.

Никад не заборавите, ви сте дете Божје; очекују вас богати благослови; ако можете да научите да чините Његову вољу, поново ћете живети са Њим!⁷

Обећања хвале и прихватања од стране света су непоуздана, неистинита и незадовољавајућа. Божја обећања су сигурна, истинита и радосна - сада и заувек.

Позивам вас да размотрите религију и веру из шире перспективе. Ништа што се нуди у великој и пространи згради не може се упоредити са плодом који доноси живот по Јеванђељу Исуса Христа.

Заиста „што око не виде, и ухо не чу, и у срце човеку не дође, оно уготови Бог онима, који га љубе.”⁸

Лично сам научио да је пут следбеништва у Јеванђељу Исуса Христа пут до радости. То је пут који води сигурности и миру. То је пут до истине.

Сведочим да даром и моћу Светог Духа и ви то можете научити.

У међувремену, ако вам пут постане тежак, надам се да ћете наћи уточиште и снагу у нашим дивним организацијама Цркве: Школици, Младим женама и Потпорном друштву. Оне су као одморишта на путу, где можете обновити своје самопоуздање и веру за предстојеће путовање. Оне су сигуран дом, где осећате припадност и примате охрабрење од својих сестара и сапутника.

Оно што научите у Школици припрема вас за додатне истине које ћете учити као младе жене. Пут следбеништва којим ходате на часовима Младих жена води до заједништва и сестринства у Потпорном друштву. Са сваким кораком на путу, добијате додатне прилике да покажете своју љубав према другима кроз поступке вере, саосећања, милосрђа, чедности и служења.

Бирање тог пута следбеништва водиће вас до неизмерне среће и испуњења ваше божанске природе.

Неће бити лако. Захтеваће најбоље што имате - сву вашу интелигенцију, креативност, веру, интегритет, снагу, одлучност и љубав. Али, једног дана ћете се осврнути на своје напоре и ах, колико ћете бити захвалне што сте остале јаке, што сте веровале и што нисте скренуле са пута.

Наставите даље

У животу ће можда бити ствари које су ван ваше контроле. Али на крају, имате моћ да изаберете своје одредиште и многа своја искуства на том путу. У животу нису толико важне ваше способности колико ваши избори.⁹

Не смете дозволити околностима да вас растуже.

Не смете им дозволити да вас разљуте.

Можете се радовати што сте ћерка Божја. Радост и срећу можете наћи у милости Божјој и у љубави Исуса Христа.

Можете бити радосне.

Подстичем вас да испуните своја срца захвалношћу за обилну и неограничену доброту Божју. Моје вољене сестре, ви то можете! Молим се из дубине своје душе да ћете одлучити да наставите према дрвету живота. Молим се да ћете изабрати да подигнете свој глас и свој живот претворите у

величанствену симфонију хвале, радујући се у ономе што љубав Божја, чудеса Његове Цркве и Јеванђеље Исуса Христа могу донети свету.

Песма истинског следбеништва некимa може звучати фалш или прегласно. Тако је било од почетка времена.

Али нашем Небеском Оцу и онима који Га воле и поштују, то је најдрагоценија и најлепша песма - узвишена и посвећујућа песма о откупљујућој љубави и служењу Богу и ближњима.¹⁰

Као Господњи апостол остављам вам свој благослов да ћете пронаћи снагу и храброст да радосно

напредујете као ћерка Божја док свакога дана будете спремно ходате величанственим путем следбеништва. У свето име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. Видети 2. Нефи 2:14, 26.
2. Видети Лука 15:4-6.
3. Boston College, „Study Finds Intractable Conflicts Stem from Misunderstanding of Motivation,” *ScienceDaily*, 4. нов. 2014, sciencedaily.com.
4. Матеј 5:44-45.
5. Матеј 5:44.
6. Видети 1. Нефи 8.
7. Видети „Божје сам дете ја”, *Химне и песме за децу*, бр. 58.
8. 1. посл. Коринћанима 2:9..
9. Видети „The Most Inspirational Book Quotes of All Time,” pegasuspublishers.com/blog.
10. Видети Алма 5:26.